VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta paplašinātā sastāvā)

2025. gada 12. februārī*

Ekonomikas un monetārā savienība – Banku savienība – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – VNV lēmums attiecībā uz *ex ante* iemaksu aprēķinu par 2018. gada iemaksu periodu – Deleģētās regulas (ES) 2015/63 4., 14. un 16. pants – Labas pārvaldības princips

Lietā T-406/18

de Volksbank NV, Utrehta (Nīderlande), ko pārstāv *A. Kleinhout*, *T. Waterbolk*, *P. Post* un *M. van Zandvoort*, advokāti,

prasītāja,

pret

Vienoto noregulējuma valdi (VNV), ko pārstāv *D. Ceran* un *C. De Falco*, pārstāvji, kam palīdz *H.-G. Kamann*, *F. Louis* un *P. Gey*, advokāti,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Triantafyllou* un *A. Steiblytė*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (desmitā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs A. Kornezovs [*A. Kornezov*], tiesneši E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], G. Hese [*G. Hesse*], D. Petrlīks [*D. Petrlík*] (referents) un L. Spangsberga Grenfelde [*L. Spangsberg Grønfeldt*],

sekretāre: S. Junda [*S. Jund*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu,

pēc 2024. gada 9. jūlija tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

1 Ar šo prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *de Volksbank NV* lūdz atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) 2022. gada 8. augusta Lēmumu SRB/ES/2022/46, ar kuru atsaukts VNV 2018. gada 12. aprīļa Lēmums SRB/ES/SRF/2018/03 par 2018. gada *ex ante* iemaksām Vienotajā noregulējuma fondā, ciktāl tas attiecas uz šī lēmuma I pielikumā minētajām iestādēm, un kurā aprēķinātas šo iestāžu 2018. gada *ex ante* iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

Tiesvedības priekšvēsture un fakti pēc prasības celšanas

2 Prasītāja, iepriekš – *SNS Bank NV*, ir Nīderlandē reģistrēta kredītiestāde.

3 2016. gadā grupā, kurā ietilpa *SNS Bank* un tās divi meitasuzņēmumi – *ASN Bank NV* un *RegioBank NV*, notika pārstrukturizācija, kuras iznākumā 2016. gada 31. decembrī abus meitasuzņēmumus pārņēma *SNS Bank*, un 2017. gada 1. janvārī tā tika pārdēvēta par *de Volksbank* (turpmāk tekstā – "2016. gada apvienošanās").

4 Pēc tam, kad *SNS Bank* 2016. gada 31. decembrī pārņēma *ASN Bank* un *RegioBank* (turpmāk tekstā – "pārņemtie meitasuzņēmumi"), abu pēdējo minēto iestāžu bankas darbības atļaujas tika anulētas, un tādējādi prasītāja 2017. gadā palika vienīgā iestāde, kas ietilpa Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), tvērumā.

5 Ar 2018. gada 12. aprīļa Lēmumu SRB/ES/SRF/2018/03 VNV atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktam noteica 2018. gada (turpmāk tekstā – "2018. gada iemaksu periods") *ex ante* iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā (VNF) (turpmāk tekstā – "*ex ante* iemaksas") tām iestādēm, uz kurām attiecas šīs regulas 2. pants kopsakarā ar 67. panta 4. punktu (turpmāk tekstā – "iestādes"), tostarp prasītājai.

6 Ar 2018. gada 23. aprīļa vēstuli *De Nederlandsche Bank NV* (*DNB*, Nīderlandes banka), rīkodamās kā valsts noregulējuma iestāde Regulas Nr. 806/2014 3. panta 1. punkta 3. apakšpunkta izpratnē, lika prasītājai samaksāt tās *ex ante* iemaksu par 2018. gada iemaksu periodu, kā to bija noteikusi VNV.

7 2022. gada 8. augustā VNV pieņēma apstrīdēto lēmumu. Saskaņā ar šī lēmuma rezolutīvās daļas 1. pantu VNV atsauca šī sprieduma 5. punktā minēto lēmumu (turpmāk tekstā – "sākotnējais lēmums"), ciktāl tas attiecās uz apstrīdētā lēmuma I pielikumā minētajām iestādēm. No apstrīdētā lēmuma 15.–18. apsvēruma izriet, ka tā mērķis ir novērst pamatojuma trūkumu sākotnējā lēmumā, ko VNV bija konstatējusi pēc 2021. gada 15. jūlija sprieduma Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV (C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601) pasludināšanas un 2022. gada 3. marta rīkojuma VNV/*Portigon* un Komisija (C-664/20 P, nav publicēts, EU:C:2022:161) un 2022. gada 3. marta rīkojuma VNV/*Hypo Vorarlberg Bank* (C-663/20 P, nav publicēts, EU:C:2022:162) izdošanas.

Apstrīdētais lēmums

8 Apstrīdētais lēmums sastāv no pamatdaļas, kurai pievienoti trīs pielikumi.

9 Apstrīdētā lēmuma pamatdaļā ir aprakstīts process, saskaņā ar kuru tiek aprēķinātas *ex ante* iemaksas visām iestādēm 2018. gada iemaksu periodam.

10 Konkrētāk – minētā lēmuma 6. iedaļā VNV ir noteikusi gada mērķapjomu 2018. gada iemaksu periodam (turpmāk tekstā – "gada mērķapjoms"), kas minēts Padomes Īstenošanas regulas (ES) 2015/81 (2014. gada 19. decembris), ar ko nosaka vienādus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 piemērošanas nosacījumus attiecībā uz *ex ante* iemaksām vienotajā noregulējuma fondā (OV 2015, L 15, 1. lpp.), 4. pantā.

11 VNV paskaidroja, ka tā gada mērķapjomu noteikusi vienas astotās daļas apmērā no 1,15 % no visu iestāžu segto noguldījumu vidējās summas 2017. gadā, ko aprēķina katru ceturksni un kas iegūts, balstoties uz datiem, kurus sniegušas noguldījumu garantiju sistēmas atbilstoši Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.), 16. pantam.

12 Apstrīdētā lēmuma 7. iedaļā VNV ir aprakstījusi metodi, kas izmantojama, lai aprēķinātu *ex ante* iemaksas 2018. gada iemaksu periodam.

13 Apstrīdētā lēmuma 7. iedaļā VNV ir arī paskaidrojusi, ka iestādēm, izņemot iestādes, kas, ņemot vērā to mazāko lielumu, veic vienotas likmes iemaksu, jāveic *ex ante* iemaksa proporcionāli to riska profilam un tā tiek noteikta saskaņā ar šādiem galvenajiem soļiem.

14 Pirmajā solī VNV atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktam aprēķināja katras iestādes "gada pamata iemaksu". Lai veiktu šo aprēķinu, VNV vispirms ņēma vērā attiecīgās iestādes kopējās saistības, kas tostarp ietvēra pašu kapitāla un segto noguldījumu summas (turpmāk tekstā – "kopējās saistības"), kuras tika uzrādītas 2016. gada 31. decembrī. Pēc tam tā no šīs iestādes kopējām saistībām atņēma pašu kapitālu un segto noguldījumu vidējo rādītāju 2016. gadā, ko aprēķina reizi ceturksnī, lai iegūtu tās neto saistības (turpmāk tekstā – "neto saistības"). Visbeidzot VNV salīdzināja minētās iestādes neto saistības ar to visu iestāžu neto saistībām, kuras saņēmušas darbības atļaujas visu Vienotajā noregulējuma mehānismā (VNM) iesaistīto dalībvalstu teritorijā.

15 Konkrētāk – attiecībā uz 2018. gada iemaksu periodu VNV attiecīgo iestāžu neto saistības un to gada pamata iemaksas aprēķināja, ņemdama vērā šo iestāžu kopējo saistību summu, izmantojot 2016. gada 31. decembrī pieejamos datus, un atskaitīdama minēto iestāžu 2016. gada segto noguldījumu vidējo summu, ko aprēķina reizi ceturksnī.

16 Atbilstoši Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktam VNV no iestādes neto saistībām, kuras ņem vērā gada pamata iemaksas noteikšanai, atskaitīja atsevišķu veidu saistības.

17 *Ex ante* iemaksas aprēķināšanas otrajā solī VNV gada pamata iemaksu atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas b) apakšpunktam koriģēja proporcionāli attiecīgās iestādes riska profilam.

18 Turpinājumā VNV saskaitīja visas proporcionāli riska profiliem koriģētās gada pamata iemaksas, lai iegūtu "kopsaucēju", ko izmanto, lai aprēķinātu gada mērķapjoma daļu, kura jāmaksā katrai iestādei.

19 Visbeidzot VNV aprēķināja katras iestādes *ex ante* iemaksu, izdalīdama gada mērķapjomu starp visām iestādēm, izmantojot attiecību starp proporcionāli riska profilam koriģēto gada pamata iemaksu, no vienas puses, un kopsaucēju, no otras puses.

Lietas dalībnieku prasījumi

20 Prasītājas prasījumi prasības pieteikumā Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

– piespriest VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Turklāt procesuālajā rakstā, kas iesniegts 2022. gada 26. septembrī un kura nosaukums ir "Apsvērumi par apstrīdētā lēmuma atkārtotu pieņemšanu lietā T-406/18" (turpmāk tekstā – " 2022. gada 26. septembra procesuālais raksts"), prasītāja citastarp lūdz uzskatīt, ka tās prasības pieteikuma priekšmets ir apstrīdētā lēmuma atcelšana.

22 VNV prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepieņemamu;

– pakārtoti – noraidīt prasību kā nepamatotu;

– pakārtotāk – ja apstrīdētais lēmums tiek atcelts, sākotnējā lēmuma iedarbību atstāt spēkā sešus mēnešus, skaitot no dienas, kad spriedums kļūs galīgs;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Papildus tam VNV savos apsvērumos par 2022. gada 26. septembra procesuālo rakstu lūdz Vispārējo tiesu konstatēt, ka prasībai ir zudis priekšmets, un tālab to noraidīt kā nepieņemamu.

24 Eiropas Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

25 Prasītāja apgalvo, ka VNV, aprēķinādama tās *ex ante* iemaksu 2018. gada iemaksu periodam un izmantodama konkrēto metodi tās gada pamata iemaksas aprēķināšanai, esot pārkāpusi vairākas tiesību normas. Prasītāja VNV it īpaši pārmet, ka šī valde esot aprēķinājusi tās neto saistības, izmantodama datus par dažādiem laikposmiem, jo, lai noteiktu tās kopējo saistību summu, VNV

esot izmantojusi datus par laikposmu pēc 2016. gada apvienošanās, bet, lai noteiktu segto noguldījumu summu, tā daļēji esot izmantojusi datus par laikposmu pirms šīs apvienošanās. Tādējādi šāda metode esot izraisījusi tās neto saistību pārvērtēšanu.

26 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus:

– ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 103. panta 2. punkts, Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkts un Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punkts, jo tās neto saistību noteikšanai izmantoti nesalīdzināmi dati;

– ar otro pamatu – ka esot pārkāpts Direktīvas 2014/59 103. panta 2. un 7. punkts un LESD 290. pants, jo Komisija "pārsniegusi" savas pilnvaras;

– ar trešo pamatu – ka esot pārkāpts samērīguma princips;

– ar ceturto pamatu – ka esot pārkāpts tiesiskās drošības princips;

– ar piekto pamatu – ka esot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.

27 Vispirms jāizvērtē VNV izvirzītās iebildes par nepieņemamību un pēc tam prasītājas izvirzītie pamati.

Par pieņemamību

28 2022. gada 26. septembra procesuālajā rakstā prasītāja apgalvo – tā kā apstrīdētajā lēmumā nav atrisināta sākotnējā lēmumā esošā juridiskā problēma, proti, nesalīdzināmu datu izmantošana tās neto saistību aprēķināšanai, tās prasības pieteikumu nebija nepieciešams grozīt atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantam. Tomēr, ciktāl nepieciešams, tā lūdz Vispārējo tiesu uzskatīt, ka šis prasības pieteikums attiecas arī uz apstrīdēto lēmumu.

29 VNV savos apsvērumos par 2022. gada 26. septembra procesuālo rakstu būtībā izvirzīja divas iebildes par nepieņemamību, no kurām pirmā attiecas uz prasītājas prasījumiem par sākotnējo lēmumu un otrā – uz 2022. gada 26. septembra procesuālo rakstu.

Par to prasījumu pieņemamību, kas vērsti pret sākotnējo lēmumu

30 VNV apgalvo, ka prasījumi, kas vērsti pret sākotnējo lēmumu, esot nepieņemami tāpēc, ka šī lēmuma atcelšanas prasībai zudis priekšmets, jo tas tika atsaukts *ex tunc*.

31 Tiesas sēdē prasītāja paziņoja, ka tā atteikšoties no saviem prasījumiem pret sākotnējo lēmumu, ja Vispārējā tiesa konstatēs, ka šis lēmums ir atsaukts un aizstāts ar apstrīdēto lēmumu.

32 Šajā ziņā jāatzīmē, ka apstrīdētā lēmuma 18. apsvērumā ir norādīts – VNV uzskatīja par lietderīgu atsaukt un aizstāt sākotnējo lēmumu, ciktāl tas attiecas uz apstrīdētā lēmuma I pielikumā minētajām iestādēm.

33 Tādējādi apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas 1. pantā noteikts, ka ar šo lēmumu "atsaukts" sākotnējais lēmums, ciktāl tas attiecas uz apstrīdētā lēmuma I pielikumā minētajām iestādēm, un prasītāja ir minēta šajā pielikumā.

34 Turpinājumā, kā izriet no apstrīdētā lēmuma rezolutīvās daļas 2. panta, ar to ir apstiprināts *ex ante* iemaksu aprēķins 2018. gada iemaksu periodam, kāds tas norādīts šī lēmuma I pielikumā, un šajā pielikumā ir paredzēts šīs iemaksas aprēķins arī prasītājai.

35 Visbeidzot – apstrīdētais lēmums tika pieņemts 2022. gada 8. augustā un atbilstoši rezolutīvās daļas 4. pantam stājās spēkā 2018. gada 12. aprīlī, t.i., tad, kad stājās spēkā sākotnējais lēmums.

36 Kā apgalvo VNV, no iepriekš minētā izriet, ka sākotnējais lēmums, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, tika atsaukts un aizstāts ar apstrīdēto lēmumu.

37 Šādos apstākļos jāuzskata, ka prasītāja tiesas sēdē ir atteikusies no saviem prasījumiem pret sākotnējo lēmumu. Tālab VNV izvirzītā iebilde par nepieņemamību attiecībā uz šiem prasījumiem vairs nav jāizvērtē.

Par prasības pieteikuma grozīšanu

38 VNV apsvērumos par 2022. gada 26. septembra procesuālo rakstu apgalvo, ka prasītāja neesot grozījusi prasības pieteikumu, pamatus un prasījumus saistībā ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanu. Pirmkārt, 2022. gada 26. septembra procesuālo rakstu nevarot uzskatīt par grozījumu rakstu Reglamenta 86. panta izpratnē, jo tas neparādot prasītājas nodomu grozīt prasības pieteikumu. Turklāt šī procesuālā raksta nosaukums esot "Apsvērumi par apstrīdētā lēmuma atkārtotu pieņemšanu lietā T-406/18", nevis "Grozījumu raksts".

39 Otrkārt, pat pieņemot, ka 2022. gada 26. septembra procesuālo rakstu varētu uzskatīt par grozījumu rakstu, tas neatbilstu pieņemamības nosacījumiem, ko piemēro šādiem procesuālajiem rakstiem. Proti, 2022. gada 26. septembra procesuālajā rakstā prasītāja neesot nepārprotami grozījusi prasības pieteikumā ietvertos prasījumus, jo tā neesot kvalificējusi pret sākotnējo lēmumu izvirzītos pamatus kā tādus pamatus, kas vērsti pret apstrīdēto lēmumu.

40 Šajā ziņā Reglamenta 86. panta 1. un 2. punktā, tā tolaik piemērojamajā redakcijā, paredzēts – ja tiesību akts, kuru lūgts atcelt, ir aizstāts vai grozīts ar citu tiesību aktu, kam ir tāds pats priekšmets, prasītājs pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas var grozīt prasības pieteikumu, lai ņemtu vērā šo jauno faktu. Prasības pieteikuma grozījumi jāiesniedz kā atsevišķs dokuments LESD 263. panta sestajā daļā paredzētajā termiņā, kurā var lūgt atcelt tiesību aktu, kas pamato prasības pieteikuma grozīšanu.

41 Saskaņā ar Reglamenta 86. panta 4. punkta a) un b) apakšpunktu prasības pieteikuma grozījumu rakstā tostarp jāietver grozītie prasījumi, kā arī attiecīgā gadījumā – grozītie pamati un argumenti.

42 Šajā ziņā no judikatūras izriet – lai gan ir pilnībā pamatoti noteikt zināmas formas prasības attiecībā uz prasības pieteikuma grozīšanu, šādas prasības nav mērķis pats par sevi, bet, gluži pretēji, ir domātas, lai garantētu tiesvedības sacīkstes raksturu un pareizu tiesvedību. Taču, ja prasītājam, kurš ir grozījis prasījumus, tiktu pieprasīts, lai viņš prasības pieteikuma grozījumu rakstā atkārtotu pamatus un argumentus, kuri ir identiski tiem, kas izklāstīti tā prasījumu attiecībā uz sākotnēji apstrīdēto aktu atbalstam, tas būtu pretrunā pareizai tiesvedībai un procesuālajai ekonomijai (skat. spriedumu, 2019. gada 24. janvāris, *Haswani*/Padome, C-313/17 P, EU:C:2019:57, 35. un 36. punkts un tajos minētā judikatūra).

43 Turklāt Reglamenta 86. pantā nav noteikts, ka jābūt īpašam nosaukumam, lai prasītāja aktu varētu uzskatīt par grozījumu rakstu šīs tiesību normas izpratnē. Lai pārbaudītu, vai šāds akts ir grozījumu raksts Reglamenta 86. panta izpratnē, jāņem vērā tā būtība.

44 Šajā lietā attiecībā uz 2022. gada 26. septembra procesuālo rakstu, pirmkārt, jākonstatē – prasītāja tajā norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu ir atsaukts un aizstāts sākotnējais lēmums, tā atsaucas uz Reglamenta 86. pantu un lūdz Vispārējo tiesu uzskatīt, ka tās prasības pieteikums ir vērsts arī pret apstrīdēto lēmumu.

45 Otrkārt, prasītāja 2022. gada 26. septembra procesuālajā rakstā apgalvoja, ka apstrīdētais lēmums neatrisina šajā lietā izvirzīto juridisko problēmu un ka pat VNV 2022. gada 12. maija vēstulē, ar kuru Vispārējā tiesa tika informēta par tās nodomu atsaukt sākotnējo lēmumu, ir norādījusi, ka apstrīdētais lēmums neietekmēs tās pamatu saturu. Tādējādi prasītāja norādīja, ka tā nav uzskatījusi par nepieciešamu grozīt prasības pieteikumā izklāstītos pamatus.

46 Proti, kā norādīts šī sprieduma 7. un 32.–36. punktā, ar apstrīdēto lēmumu tika atsaukts un aizstāts sākotnējais lēmums, lai novērstu pamatojuma trūkumu, ko VNV bija konstatējusi pēc 2021. gada 15. jūlija sprieduma Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV (C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601) pasludināšanas un 2022. gada 3. marta rīkojuma VNV/*Portigon* un Komisija (C-664/20 P, nav publicēts, EU:C:2022:161) un 2022. gada 3. marta rīkojuma VNV/*Hypo Vorarlberg Bank* (C-663/20 P, nav publicēts, EU:C:2022:162) izdošanas.

47 Tomēr jākonstatē – tas vien, ka tiek novērsts sākotnējā lēmuma pamatojuma trūkums, neietekmē šajā prasībā izvirzīto galveno jautājumu, kas saistīts ar VNV izmantoto metodi prasītājas *ex ante* iemaksas aprēķināšanai, un konkrētāk – tās neto saistību noteikšanai izmantoto metodi.

48 Šādos apstākļos prasītāja varēja neuzskatīt par nepieciešamu grozīt pamatus un argumentus, kas izvirzīti tās prasības pieteikuma pamatošanai pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

49 Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka 2022. gada 26. septembra procesuālajā rakstā prasītāja skaidri paziņoja, ka vēlas saglabāt prasības pieteikumu pilnā apmērā, jo prasības pieteikumā izvirzītie argumenti un pamati attiecas arī uz apstrīdēto lēmumu.

50 Tāpēc 2022. gada 26. septembra procesuālais raksts ir prasības pieteikuma grozījumu raksts, kas atbilst Reglamenta 86. panta prasībām.

51 Ņemot vērā iepriekš minēto, šis procesuālais raksts jāatzīst par pieņemamu un līdz ar to jāuzskata, ka prasība turpmāk ir vērsta uz apstrīdētā lēmuma, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, atcelšanu.

Par lietas būtību

Par pirmo pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka esot pārkāpts Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkts, Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkts un Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punkts, jo prasītājas neto saistību noteikšanai izmantoti nesalīdzināmi dati

52 Prasītāja pārmet VNV, ka tās neto saistību aprēķināšanai šī valde esot izmantojusi dažādu laikposmu datus, jo VNV tās kopējo saistību summu esot ieguvusi, izmantodama 2016. gada 31. decembrī pieejamos datus, bet tās segto noguldījumu summu aprēķinājusi, izmantodama 2016. gada vidējo rādītāju, ko aprēķina reizi ceturksnī. Lietodama šādu metodi, VNV esot pārkāpusi Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktu, Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktu un Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punktu.

53 Proti, ņemot vērā 2016. gadā notikušo prasītājas un pārņemto meitasuzņēmumu apvienošanos, kopējā saistību summa, kas balstīta uz prasītājas gada beigu datiem, ietverot prasītājas, kā arī šo meitasuzņēmumu saistības, lai gan, nosakot prasītājas segto noguldījumu vidējo summu, VNV neesot ņēmusi vērā šo iestāžu segtos noguldījumus pirmajos trijos ceturkšņos. Tādējādi VNV neesot atskaitījusi visus segtos noguldījumus, kas iekļauti prasītājas bilancē 2016. gada 31. decembrī, un tas esot pretrunā minēto noguldījumu atskaitīšanas loģikai.

54 Turklāt, izmantodama šādu prasītājas neto saistību aprēķināšanas metodi, VNV neesot pienācīgi izvērtējusi tās faktisko situāciju. Konkrēti – VNV, lai aprēķinātu tās kopējās saistības, esot balstījusies uz datiem par laikposmu pēc 2016. gada apvienošanās, tādējādi ņemdama vērā arī pārņemto meitasuzņēmumu saistības. Savukārt, lai noteiktu segto noguldījumu summu, tā esot izmantojusi datus, kas daļēji attiecoties uz laikposmu pirms šīs apvienošanās un kas tādējādi attiecoties tikai uz prasītājas, nevis minēto meitasuzņēmumu situāciju. Tomēr šāda metode neļaujot atspoguļot prasītājas faktisko riska profilu, jo tā esot izraisījusi tās lieluma un ar to saistītā riska pārvērtēšanu.

55 Turklāt VNV kļūdaini apgalvojot, ka tās metode izrietot no piemērojamā tiesiskā regulējuma. Proti, šī metode neesot noteikta nedz Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. un 2. punktā, nedz 14. panta 1. un 4. punktā, nedz 16. pantā.

56 VNV apgalvo, ka prasītājas argumentācija neesot pamatota.

57 Pirmkārt, VNV esot piemērojusi vienu un to pašu metodi visām iestādēm, un tālab ar savu argumentāciju prasītāja būtībā lūdzot, lai attieksme pret to būtu atšķirīga nekā pret citām iestādēm. Taču šāda attieksme neesot pamatota.

58 Otrkārt, segto noguldījumu aprēķināšanas metode, kas piemērota apstrīdētajā lēmumā, atbilstot Deleģētās regulas 2015/63 4., 5., 14. un 16. pantam.

59 Treškārt, prasītājai neesot izdevies noteikt, kādā veidā ar VNV veikto aprēķinu būtu pārkāpts Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkts vai Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkts. Tās argumentācija esot balstīta vienīgi uz apgalvojumiem, kas izriet no abstraktiem saskaņotības un taisnīguma principiem.

60 Ceturtkārt, segto noguldījumu vidējās summas izmantošana ļaujot nodrošināt precīzāku *ex ante* iemaksu aprēķināšanu nekā segto noguldījumu kopsummas kalendārā gada beigās izmantošana.

61 Iesākumā jāatgādina, ka Komisija Deleģēto regulu 2015/63 pieņēma saskaņā ar pilnvaru deleģējumu, kuru Eiropas Savienības likumdevējs tai piešķīris ar Direktīvas 2014/59 103. panta 7. un 8. punktu, lai tostarp precizētu jēdzienu "*ex ante* iemaksu koriģēšana proporcionāli iestāžu riska profilam" un pienākumus informācijas sniegšanas jomā. Ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 6. punktu šī deleģētā regula tika padarīta piemērojama tādu *ex ante* iemaksu aprēķināšanai, kas iekasētas saskaņā ar Regulu Nr. 806/2014.

62 Ar šo pamatu prasītāja apstrīd *ex ante* iemaksu aprēķināšanas pirmo soli, un konkrēti – metodi, ko VNV izmantojusi, lai noteiktu tās neto saistības gada pamata iemaksas aprēķināšanai.

63 Šajā ziņā no apstrīdētā lēmuma 27., 28. un 31. apsvēruma, kā arī no VNV paziņojumiem tiesas sēdē izriet – lai aprēķinātu prasītājas neto saistības un līdz ar to tās gada pamata iemaksu, VNV izmantojusi, pirmkārt, prasītājas kopējo saistību summu 2016. gada 31. decembrī, tādējādi pamatojoties uz datiem par laikposmu pēc 2016. gada apvienošanās, un, otrkārt, tās segto noguldījumu vidējo summu 2016. gadā, ko aprēķina reizi ceturksnī, un tādējādi šī summa tika noteikta, izmantojot datus, kas lielā mērā bija iegūti pirms minētās apvienošanās.

64 Tādējādi prasītāja apgalvo, ka VNV, izmantodama šī sprieduma 63. punktā aprakstīto metodi, neesot ievērojusi Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktu, Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktu un Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punktu. Turklāt, apgalvojot, ka minētās metodes izmantošana neesot ļāvusi VNV pienācīgi ņemt vērā tās faktisko situāciju un faktisko riska profilu, tā patiesībā apgalvo, ka VNV esot bijis jāpiemēro minētās tiesību normas, ņemot vērā labas pārvaldības principu, kas paredz, ka Savienības struktūras rūpīgi un objektīvi pārbauda visus būtiskos lietas apstākļus.

65 Lai novērtētu šīs argumentācijas pamatotību, vispirms jāatgādina, ka no Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punkta izriet – VNV ir pienākums aprēķināt katras iestādes *ex ante* iemaksas, izmantojot informāciju, ko tās sniegušas atbilstoši šīs deleģētās regulas 14. pantam.

66 Deleģētās regulas 2015/63 14. panta 1. punktā noteikts, ka iestādēm jāiesniedz VNV jaunākie apstiprinātie gada finanšu pārskati, kas pieejami pirms tā gada 31. decembra, kurš ir pirms iemaksu perioda (turpmāk tekstā – "N-1 gads"). Šiem finanšu pārskatiem jāpievieno atzinums, ko sniedzis obligātais revidents vai revīzijas uzņēmums.

67 Tomēr jākonstatē, ka, ņemot vērā laikposmu, kas nepieciešams šādu finanšu pārskatu pabeigšanai, šī informācija parasti attiecas uz priekšpēdējo gadu pirms attiecīgā iemaksu perioda vai – ārkārtas apstākļos – uz grāmatvedības gadu, kas sācies priekšpēdējā gadā un beidzies N-1 gadā (turpmāk tekstā abi šie laikposmi kopā – "N-2 atsauces gads").

68 Tādējādi no Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punkta un 14. panta 1. punkta, lasot tos kopsakarā, izriet, ka VNV *ex ante* iemaksas jāaprēķina, izmantojot informāciju no jaunākajiem apstiprinātajiem gada finanšu pārskatiem, par kuriem sniegts atzinums un kuri pieejami N-1 gada 31. decembrī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 42. punkts), ņemot vērā, ka šī informācija saistīta ar finanšu pārskatiem, kas attiecas uz N-2 atsauces gadu.

69 Šajā kontekstā VNV apgalvo, ka Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punktā, kā arī 5. un 16. pantā ietvertas norādes par laikposmiem N-2 atsauces gadā, kuriem ir nozīme, lai noteiktu to segto noguldījumu summu, kas, aprēķinot gada pamata iemaksu, tiek atskaitīta no kopējām

saistībām. Konkrētāk – VNV ieskatā no minētajām tiesību normām izriet, ka šādi laikposmi atbilst N-2 atsauces gada ceturkšņiem, un tālab tai, veicot minēto aprēķinu, esot jāņem vērā segto noguldījumu vidējā summa šajā gadā, ko aprēķina reizi ceturksnī.

70 Lai izskatītu šo pamatu, nav jāizvērtē, vai Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punkts un 5. un 16. pants ļauj VNV, aprēķinot gada pamata iemaksas, ņemt vērā šādu segto noguldījumu vidējo summu vai arī uzliek pienākumu šādi rīkoties.

71 Proti, no prasītājas procesuālajiem rakstiem izriet, ka tā apstrīd nevis to, ka neto saistību aprēķināšanai izmantota segto noguldījumu vidējā summa, ko aprēķina reizi ceturksnī, bet gan galvenokārt pārmet VNV, ka tā šī aprēķina veikšanai izmantojusi dažādu laikposmu datus.

72 Šādos apstākļos jāpārbauda, vai tad, ja VNV neto saistību aprēķināšanai ņem vērā – reizi ceturksnī aprēķinātu – segto noguldījumu vidējo summu N-2 atsauces gadā, tā vienlaikus šajā pašā aprēķinā var ņemt vērā kopējo saistību summu, kāda tā ir N-2 atsauces gada beigās, nevis kopējo saistību vidējo summu, ko aprēķina reizi ceturksnī, ņemot vērā, ka šī kopējā saistību summa ietver arī segto noguldījumu summu (skat. šī sprieduma 14. punktu).

73 Šajā ziņā jānorāda, ka nedz Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punktā, nedz 14. panta 1. punktā nav ietvertas īpašas prasības attiecībā uz jautājumu par to, vai VNV, nosakot neto saistības, jāņem vērā kopējo saistību summa N-2 atsauces gada beigās vai to vidējā summa šajā gadā. Šādas prasības neizriet arī ne no vienas citas Deleģētās regulas 2015/63, Direktīvas 2014/59 vai Regulas Nr. 806/2014 tiesību normas.

74 Tāpēc jākonstatē, ka ar Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punktu un 14. panta 1. punktu VNV ir piešķirta rīcības brīvība attiecībā uz laikposmu, kas ir atbilstošs, lai noteiktu kopējo saistību summu neto saistību aprēķināšanai.

75 Tomēr, lai ievērotu pilnvaru līdzsvaru, kas raksturīgs Savienības institucionālajai struktūrai, šāda rīcības brīvība, ko Komisija uzticējusi VNV, ir skaidri jāierobežo un tās izmantošana stingri jāpārbauda, ņemot vērā objektīvus kritērijus, kas izriet no VNV saistošā tiesiskā regulējuma (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2024. gada 18. jūnijs, Komisija/VNV, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 70. un 72. punkts).

76 Tādējādi it īpaši jāpārliecinās, ka VNV ir īstenojusi minēto rīcības brīvību atbilstoši augstāka juridiskā spēka tiesību normām, un konkrētāk – atbilstoši tā tiesību akta mērķim un vispārējai sistēmai, kas ir tā juridiskais pamats, proti, Direktīvas 2014/59 mērķim (skat. šī sprieduma 61. punktu), kā arī atbilstoši vispārējiem tiesību principiem, piemēram, labas pārvaldības principam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 30. septembris, *EMI Group*, C-581/08, EU:C:2010:559, 42. punkts; 1998. gada 26. maijs, *Costacurta*/Komisija, T-177/96, EU:T:1998:109, 45. punkts, un 2019. gada 3. oktobris, *BASF* un *REACH & colours*/*ECHA*, T-806/17, nav publicēts, EU:T:2019:724, 79. punkts).

77 Šajā ziņā, pirmkārt, jāatgādina, ka labas pārvaldības princips, kas nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā, uzliek Savienības iestādēm un struktūrām pienākumu rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus būtiskos lietas apstākļus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1991. gada 21. novembris, *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. punkts; 2008. gada 9. septembris, *Bayer CropScience* u.c./Komisija, T-75/06, EU:T:2008:317, 84. punkts, un 2009. gada 23. septembris, Igaunija/Komisija, T-263/07, EU:T:2009:351, 99. punkts).

78 Otrkārt, Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktā un Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktā paredzētā gada pamata iemaksa ir balstīta uz katras iestādes neto saistību proporcionālu summu salīdzinājumā ar citu iestāžu neto saistībām. Tādējādi šāda attiecība atspoguļo *ex ante* iemaksu sistēmas vispārējo shēmu, saskaņā ar kuru gada pamata iemaksām vispirms jāatspoguļo katras iestādes lielums atkarībā no tās saistībām.

79 Šī pati prasība izriet no Direktīvas 2014/59 sagatavošanas darbiem, it īpaši no priekšlikumam, kura iznākumā tika pieņemta šī direktīva (SWD(2012) 166 final), pievienotā 2012. gada 6. jūnijā sagatavotā ietekmes novērtējuma 58. un 59. lappuses, kur norādīts, ka gada pamata iemaksu aprēķins atkarībā no iestāžu saistībām ļauj novērtēt to lielumu, un tādējādi šī aprēķina mērķis ir nodrošināt, lai lielas iestādes veiktu lielākas iemaksas.

80 Tas, cik svarīgi ir ņemt vērā šo lielumu, ir uzsvērts arī Deleģētās regulas 2015/63 5. apsvērumā, kurā skaidri noteikts, ka *ex ante* iemaksai jāatspoguļo attiecīgās iestādes lielums. Kā izriet no šī paša apsvēruma, iestādes lielums ir pirmais tās riska profila rādītājs, tāpēc ka – jo lielāka iestāde, jo lielāka ir iespēja, ka grūtību gadījumā VNV uzskatīs, ka sabiedrības interesēs ir veikt noregulējumu un izmantot VNF, lai nodrošinātu noregulējuma instrumentu efektīvu piemērošanu.

81 Šajā kontekstā Vispārējā tiesa jau ir nospriedusi, ka gada pamata iemaksai jāatspoguļo iestāžu lielums, lai nodrošinātu, ka VNM tiek sagādāti pietiekami finanšu līdzekļi, lai efektīvi piemērotu noregulējuma instrumentus, un ka iestādes jārosina izvēlēties mazāk riskantus darbības veidus, it īpaši, samazinot savas saistības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 20. decembris, *Banque postale*/VNV, T-383/21, EU:T:2023:845, 175. un 176. punkts).

82 Šādos apstākļos VNV gada pamata iemaksas jāaprēķina tā, lai pietiekami precīzi atspoguļotu attiecīgo iestāžu lielumu, kā arī saistīto risku atkarībā no to saistībām – lai iestādes ar nozīmīgām saistībām veiktu lielākas *ex ante* iemaksas nekā iestādes, kurām ir mazākas saistības, ar nosacījumu, ka šīs iemaksas tiek koriģētas, ņemot vērā attiecīgos riska rādītājus, un lai iestādes rosinātu izvēlēties mazāk riskantus darbības veidus, it īpaši, samazinot savas saistības.

83 Tomēr, lai gan šī sprieduma 63. punktā aprakstītā metode parasti pietiekami precīzi atspoguļo attiecīgo iestāžu lielumu, tas var būt citādi atsevišķos īpašos gadījumos, kas var rasties, ja attiecīgās iestādes kopējās saistības un segtie noguldījumi būtiski mainās N-2 atsauces gadā, pārsniedzot šādu saistību parastās svārstības gada laikā. Šī attīstība it īpaši var rasties no izmaiņām minētās iestādes struktūrā, piemēram, izmaiņām, kas rodas pēc apvienošanās vai pārņemšanas.

84 Tādējādi, lai gan VNV saskaras ar šādu īpašu situāciju, no labas pārvaldības principa izriet, ka tai, īstenojot šī sprieduma 74. punktā minēto rīcības brīvību, rūpīgi un objektīvi jāpārbauda visi būtiskie lietas apstākļi.

85 Tāpēc, ja iestāde VNV iesniedz konkrētus, skaitliskus un pārbaudāmus datus, no kuriem izriet, ka, tā kā tās struktūra N-2 atsauces gadā ir būtiski mainījusies, tās kopējās saistības un segto noguldījumu summa ir būtiski mainījušās un tālab neto saistību aprēķināšanas metode vairs pietiekami precīzi neatspoguļo tās lielumu, VNV jāņem vērā šādi elementi, lai nodrošinātu, ka attiecīgās iestādes neto saistību aprēķins atbilst šī sprieduma 75.–82. punktā minētajām prasībām.

86 Šajā gadījumā vispirms jākonstatē, ka prasītājas un pārņemto meitasuzņēmumu 2016. gada apvienošanās sekas bija tādas, ka 2016. gada 31. decembrī prasītājas kopējo saistību summa būtiski palielinājās, jo atšķirībā no pirmajiem trim 2016. gada ceturkšņiem tā ietvēra minēto meitasuzņēmumu visu saistību un segto noguldījumu summas.

87 Turpinājumā, lai aprēķinātu prasītājas neto saistības un līdz ar to tās gada pamata iemaksu, VNV balstījās uz šī sprieduma 63. punktā aprakstīto metodi, saskaņā ar kuru tā izmantoja prasītājas kopējo saistību summu, pamatojoties uz 2016. gada 31. decembrī pieejamiem datiem, savukārt attiecībā uz segto noguldījumu summu, kas tika atskaitīta no saistību kopējās summas, tā ņēma vērā tās segto noguldījumu vidējo summu 2016. gadā, ko aprēķina reizi ceturksnī.

88 Tādējādi attiecībā uz segtajiem noguldījumiem, kas, aprēķinot prasītājas neto saistības, tika atskaitīti no kopējās saistību summas, šī sprieduma 63. punktā aprakstītajā metodē 2016. gada apvienošanās tika ņemta vērā tikai daļēji. Proti, kā izriet no zemsvītras piezīmes apstrīdētā lēmuma 22. lappusē, VNV saskaitīja četras segto noguldījumu summas, kas prasītājas rīcībā bija katra 2016. gada ceturkšņa beigās, un pēc tam šo kopsummu izdalīja ar četri, lai iegūtu vidējo ceturkšņa rādītāju. Tāpēc attiecībā uz pirmajiem trim 2016. gada ceturkšņiem VNV ņēma vērā tikai prasītājas segtos noguldījumus, neietverot pārņemto meitasuzņēmumu segtos noguldījumus. Tikai minētā gada pēdējā ceturkšņa beigās pēc 2016. gada apvienošanās VNV ņēma vērā prasītājas segto noguldījumu summu, kas ietvēra arī šo meitasuzņēmumu segto noguldījumu summu. No tā izriet, ka prasītājas segto noguldījumu summu, kas tika atskaitīta no tās kopējo saistību summas, lai aprēķinātu neto saistības, veidoja tikai aptuveni ceturtā daļa no segtajiem noguldījumiem, kas minētajiem meitasuzņēmumiem piederēja 2016. gadā.

89 Savukārt, nosakot prasītājas kopējo saistību summu, VNV balstījās tikai uz tās kopējo saistību pārskatu 2016. gada 31. decembrī, proti, uz summu, kas izriet no 2016. gada apvienošanās. Tādējādi tā nav ņēmusi vērā prasītājas kopējo saistību summas pirmo trīs 2016. gada ceturkšņu beigās, kurās nebija iekļautas visas pārņemto meitasuzņēmumu saistības. No tā izriet, ka prasītājas saistību kopējā summa ietvēra visu šo meitasuzņēmumu kopējās saistības, ņemot vērā, ka šajā summā bija iekļauti arī visi prasītājas segtie noguldījumi 2016. gada 31. decembrī, tostarp visi minēto meitasuzņēmumu segtie noguldījumi (skat. šī sprieduma 14. punktu).

90 No iepriekš minētā izriet, ka VNV veiktajā prasītājas neto saistību aprēķinā šīs darbības pirmā komponente, proti, tās kopējo saistību aprēķins, pilnībā balstījās uz prasītājas situāciju pēc 2016. gada apvienošanās, savukārt otra šīs pašas darbības komponente, proti, segto noguldījumu summas aprēķins, kas pēc tam bija jāatskaita no kopējām saistībām, lielā mērā balstījās uz prasītājas situāciju pirms šīs apvienošanās. Šādos apstākļos un ņemot vērā visu šo saistību izmaiņu apmēru 2016. gada apvienošanās iznākumā, šāds neto saistību aprēķins pietiekami precīzi neatspoguļoja prasītājas lielumu un līdz ar to saistīto risku.

91 No tā izriet, ka VNV, īstenojot rīcības brīvību, kas minēta šī sprieduma 74. punktā, nav ņēmusi vērā visus būtiskos lietas apstākļus, lai pārliecinātos, ka prasītājas neto saistību aprēķinā ir ievērotas šī sprieduma 75.–82. punktā minētās prasības.

92 Tāpēc VNV, aprēķinādama prasītājas gada pamata iemaksu, ir īstenojusi rīcības brīvību, neievērojot Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. punktu, kā tas interpretēts atbilstoši Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktam un Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktam, kā arī labas pārvaldības principam.

93 VNV argumentācija šo secinājumu neatspēko.

94 Pirmkārt, pieņemot – kā apgalvo VNV –, ka saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 1. un 2. punktu un 5. un 16. pantu tai, lai noteiktu prasītājas neto saistības, bija pienākums ņemt vērā segto noguldījumu vidējo summu, ko aprēķina reizi ceturksnī, tai šajās tiesību normās tomēr nebija noteikts pienākums minētajā aprēķinā ņemt vērā dažādu laikposmu datus.

95 Otrkārt, VNV nevar pamatot šī sprieduma 63. punktā izklāstītās metodes izmantošanu ar vēlmi nodrošināt neto saistību aprēķināšanas metodes saskaņotību ar gada mērķapjoma noteikšanai izmantojamo metodi.

96 Proti, pat pieņemot, ka šādam apsvērumam ir nozīme, VNV, ņemot vērā šī sprieduma 82.–85. punktā atgādinātos principus, bija jāņem vērā prasītājas īpašā situācija, lai nodrošinātu, ka tās neto saistību aprēķins pietiekami precīzi atspoguļo tās lielumu.

97 Treškārt, VNV apgalvo, ka reizi ceturksnī aprēķinātas segto noguldījumu vidējās summas izmantošana ļauj cīnīties pret atsevišķu grāmatvedības pasākumu ļaunprātīgu izmantošanu, oportūnisku rīcību, īstermiņa parādzīmēm un sezonālo pieaugumu.

98 Tomēr nav pierādīts, kādā veidā šāds apstāklis varētu liegt VNV ņemt vērā citu saistību kategoriju vidējo summu, ko aprēķina reizi ceturksnī, ar nosacījumu, ka tās rīcībā ir nodoti dati par šo summu un ka ir izpildīti šī sprieduma 85. punktā izklāstītie nosacījumi.

99 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmais pamats jāapmierina un apstrīdētais lēmums, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, jāatceļ, neizvērtējot pārējos pamatus.

Par sprieduma iedarbības laikā ierobežošanu

100 VNV lūdz Vispārējo tiesu apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā saglabāt tā sekas līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts, vai vismaz sešus mēnešus, skaitot no dienas, kad spriedums kļūs galīgs, jo prasītājai joprojām būs pienākums veikt iemaksas VNF un atmaksa, gaidot jauna lēmuma pieņemšanu, ir neatbilstoša.

101 Šajā ziņā VNV tiesas sēdē precizēja, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana, nepaturot spēkā tā sekas laikā, varētu apdraudēt Regulas Nr. 806/2014, Direktīvas 2014/59 un Deleģētās regulas 2015/63 pienācīgu darbību, jo jāņem vērā ne tikai prasītājas *ex ante* iemaksas summa, bet arī visas iemaksas, ko VNF var nākties atmaksāt līdzīgos apstākļos.

102 Prasītāja tiesas sēdē norādīja, ka tā neiebilst pret iespējamu apstrīdētā lēmuma iedarbības laikā ierobežošanu, ja Vispārējā tiesa šo lēmumu atceltu.

103 Atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Savienības tiesa, ja uzskata par nepieciešamu, var noteikt, kuras no atcelta akta sekām jāuzskata par galīgām. Lai īstenotu pilnvaras, kas tai piešķirtas ar šo pantu, Savienības tiesa ievēro tiesiskās drošības principu un citas sabiedrības vai privātās intereses (skat. spriedumu, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Zviedrija, C-389/19 P, EU:C:2021:131, 72. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2008. gada 22. decembris, *Régie Networks*, C-333/07, EU:C:2008:764, 122. punkts).

104 Tādējādi LESD 264. panta otrā daļa tostarp tikusi interpretēta tādējādi, ka gan tiesiskās drošības iemeslu dēļ, gan arī tādu iemeslu dēļ, kuru mērķis ir novērst pārtraukumu vai pasliktināšanos Savienības īstenotās vai atbalstītās politikas īstenošanā, tā ļauj saprātīgā termiņā saglabāt atcelta akta sekas (skat. spriedumu, 2021. gada 27. janvāris, Polija/Komisija, T-699/17, EU:T:2021:44, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

105 Konkrētāk – attiecībā uz *ex ante* iemaksu iekasēšanas jomu Savienības tiesa ir saglabājusi atceltu aktu sekas laikā, ja šādu iemaksu atmaksa pēc minētās atcelšanas varētu liegt VNF finanšu līdzekļus, kas varētu izrādīties nepieciešami, lai nodrošinātu eurozonas stabilitāti un Savienības finanšu stabilitāti. Tā it īpaši varētu būt gadījumā, ja VNV papildus tās iestādes *ex ante* iemaksas summai, kura cēlusi prasību, būtu jāmaksā citu to iestāžu *ex ante* iemaksu summas, kuras cēlušas līdzīgu prasību, izvirzīdamas tādu pašu pamatu, kāds ticis apmierināts aplūkotajā prasībā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 177. punkts, un 2024. gada 10. aprīlis, *Dexia* /VNV (*Ex ante* iemaksas par 2022. gadu), T-411/22, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2024:216, 70.–74. punkts).

106 Pirmkārt, šajā gadījumā jākonstatē, ka *ex ante* iemaksas summa, kas prasītājai pēc apstrīdētā lēmuma atcelšanas būtu jāatmaksā par 2018. gada iemaksu periodu, ir ierobežota salīdzinājumā ar VNF rīcībā esošo finanšu līdzekļu kopējo summu.

107 Otrkārt, atbildot uz jautājumiem tiesas sēdē, VNV nav identificējusi citas lietas, kurās iestādes, kas nav prasītāja, būtu cēlušas līdzīgu prasību, esot situācijā, kas ir salīdzināma ar šīs lietas situāciju, un izvirzījušas tādu pašu pamatu, kāds apmierināts šajā prasībā.

108 Tādējādi nekas neliecina, ka VNV papildus prasītājas *ex ante* iemaksas ierobežotajai summai būs jāizmaksā citu tādu iestāžu *ex ante* iemaksu summas, kuras cēlušas līdzīgu prasību.

109 Tāpēc nav pierādīts, ka apstrīdētā lēmuma tūlītēja atcelšana varētu apdraudēt eurozonas stabilitāti un Savienības finanšu stabilitāti.

110 Šādos apstākļos nav jāapmierina VNV lūgums atstāt spēkā apstrīdētā lēmuma, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, sekas.

Par tiesāšanās izdevumiem

111 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā VNV spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar pēdējās prasījumiem.

112 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (desmitā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **Atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) 2022. gada 8. augusta Lēmumu SRB/ES/2022/46, ar kuru atsaukts VNV 2018. gada 12. aprīļa Lēmums SRB/ES/SRF/2018/03 par 2018. gada *ex ante* iemaksām Vienotajā noregulējuma fondā, ciktāl tas attiecas uz šī lēmuma I pielikumā minētajām iestādēm, un kurā aprēķinātas šo iestāžu 2018. gada *ex ante* iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā, ciktāl tas attiecas uz *de Volksbank NV*.**

2) **VNV sedz savus, kā arī atlīdzina *de Volksbank* tiesāšanās izdevumus.**

3) **Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.**

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2025. gada 12. februārī.